

Мој однос према раду

Налазим се у адолесцентском периоду живота, у ком је за већину друштва рад синоним за учење, односно обрнуто. Учење је синоним за школу, а школа чини део образовног система у ком се налазе како ученици и студенти, тако и професори. У овом излагању ћу износити моје личне ставове о неким, по мени битним чињеницама и проблемима са којима се свакодневно сусрећемо.

Наиме, образовни систем ове државе је у јако лошем стању и незадрживо се на графику креће силазном путањом.

Из увода ћемо закључити да се од приближно 90% адолесцената резултати очекују и мере управо оценама које су основни и најмањи чинилац образовног система.

На помену оцена, школе, домаћег задатка, контролне вежбе и испита, ученицима и студентима се „диге коса на глави“. То је тако деценијама, а слободно могу рећи и вековима у назад. Из овога следи да се образовни систем ништа битно није променио од свог настанка па све до данас. Зашто је то тако ?

Одговор на ово питање је најбоље да потражимо управо у тим чињеницама и проблемима.

Почећу са недостатком уско стручног образовања и практичне наставе. Знамо да је прва помисао напоменут проблем да то већ одавно постоји, али ако мало дубље „загребемо“ закључићемо да то уско стручно образовање које поседујемо има значајно веће „рупе“ од француског сира. У поменутом образовању постоји претерано велики број, наглашавам, бескорисних предмета на којима се губи драгоцене време, а притом истовремено још већи број предмета модерног доба који су есенцијални за једно глобално друштво „чека у реду“ за својих „5 минута“. Имамо стручне предмете који су постојали и једнаким интензитетом се изучавали и пре скоро пола века који се, без икаквих унапређења, и дан данас налазе у ђачким распоредима часова. Цивилизација напредује и потпуно је бесмислено доказивати да лопта нема ивице или да киша пада са неба јер је то већ одавно установљено, ове метафоре користим како бих се што прецизније изразио по питању свакодневног предавања о неким стварима које су технички односно цивилизацијски превазиђене, а због истих, предмети и знања модерног доба губе своје место и не могу доћи на ред. Навешћу пример. Уместо да се у електротехничким школама учи о општим предметима треба увести "практично" практичну наставу која ће оспособити ученике за рад чак и за време трајања средњошколског образовања. Овим би се решило и финансијско питање већег дела омладине, јер би, по мојој идеји били способни да сами себи финансијски остваре неке жеље. Овим закључцима долазимо до мог следећег проблема: Ај-ку (IQ) тест.

Ај-ку тест бих поставио као једну од важнијих ствари у образовном систему основних школа. Од 1. разреда основне школе би деца требало да, једном годишње пролазе тест интелигенције, како би се установило да ли је дете, индивидуално, довољно „зрело“ да одлучи чиме жели да се бави, па сходно томе одабере школу у којој ће наставити школовање. У тренутку када дете има довољну зрелост да одлучи о даљем школовању треба да настави школовање спрам своје одлуке. Тако

ћемо, засигурно смањити познавање опште културе, али ћемо на рачун тога добити врхунске стручњаке у **СВИМ** областима рада и тиме избећи да имамо просечно познавање свих наука, већ да појединачно имамо максимално познавање истих.

Проблем којим бих привео излагање крају је уствари проблем који „у крајњој линији“ има највише повезаности са мојим односом према раду.

Дакле, ученици и студенти немају добровољно коректан однос према поменутом образовном систему који за њих представља најприсутнији и највећи облик рада. То је тако због ригорозног система и његове несавремености, о којој је било речи на почетку. Како бисмо могли да умањимо, а можда чак и потпуно уништимо ригорозни систем образовања, а да истовремено повећамо посвећеност ђака и студената образовању?

Одговор на ово моје последње и најкомплексније реторичко питање је следећи:

Потребно је повећати и модернизовати интеракцију између професора и ђака (студената), променити систем вредновања знања односно оцењивања, смањити финансијске трошкове према образовању, увести новчану надокнаду за редовне и ђаке са одличним успехом и на крају увести велики број изборних предмета као и изборних страних језика на индивидуалном нивоу који би се током целог образовања изучавали. Овим поступцима ћемо константно мотивисати ученике и студенте да заинтересовано раде на унапређивању себе и усвајању нових знања и вештина по њиховом избору.

Наведени проблеми и решења исти су сами по себи врло комплексни и потребно је много рада и посвећености да се решења за проблеме реализују у што краћем року. Искрено се надам да ћу навести барем једног индивидуалца да размисли и унапреди моја размишљања, понеко коригује и понеко одбаци, али да „на крају дана“ више удружених појединаца неуморно ради на побољшању система чији смо делови.

Хвала на пажњи!

Лука Радовановић 3-7